

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 39

29. září 2013

Cena: 8 Kč

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ ZVOLILA PATRIARCHU

Kázání bratra biskupa MUDr. Rudolfa Göbela na volebním sněmu k volbě patriarchy 21. září 2013

Sestry a bratři!

V dnešním evangelním čtení se Ježíš modlí před nejdůležitějším momentem svého života – před dramatem Golgoty. Modlí se za jednotu svých učedníků. Ale předmětem jeho modlitby nejsou jen ti, kdo se s ním vydali na pouť Galileou; Ježíš se modlí také za všechny, které pro něj získá svědectví jeho žáků. Ke všem generacím křesťanů připojuje i nás zde ve sboru. A prosí: „...aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“

Sestry a bratři, to je opravdu milost, když my sami smíme prožívat jednotu s Pánem Kristem. Že jsme v něm zajedno s Bohem - a že je to láska, která tu naši jednotu s Kristem a s Bohem nese. To nejsou prázdňá slova, to je naše běžná zkušenost. Při bohoslužbě, při zpěvu našich písní nebo při poslechu varhan a také když nás osloví myšlenka kázání, tak přece skutečně zmizí naše rozpory a napětí a my se cítíme zajedno s Kristem, zajedno s Bohem, a dokonce i zajedno s ostatními.

I naše sněmovní shromáždění si zaslouží, aby bylo proniknuto stejným duchem Ježíšovy modlitby. Tak se pojďme zamyslet, než začne jednání, co po nás Ježíš chce podle dnešního evangelia. Co čeká a o co prosí? Dnes nejde o to, abychom byli soli země, abychom se starali o chudé nebo o křesťanské hodnoty a o misi. Nepožaduje ani poslušnost. A dnes dokonce nepožaduje ani víru. Mluví o lásce. Láska je zjevné to, co všemu ostatnímu předchází. Bez lásky není ani víra, ani poslušnost, a nejsou ani žádné hodnoty, žádné misie, žádné diakonie, není žádná sůl země.

Sestry a bratři, Pán Ježíš nám lásku nenařizuje, nevyvádá ji na nás, není žádný generál. Generála mají jezuité. Ježíš se za lásku modlí. A měli bychom pamatovat, že láska znamená také dokonalý respekt k druhé osobě. Čím nám autorita prosícího Ježíše Krista dnes bude, to záleží na nás. Má-li být v podstatném jednotu a v nepodstatném shoda, tak ve všem našem jednání má být i dnes na našem sněmu láska.

Pane Ježíši Kriste, náš Spasiteli, děkujeme ti, že nás i dnes chceš vést svou cestou lásky a pokoje. Amen. Jan 17,13- 26

Patriarchové Církve československé husitské od jejího vzniku do současnosti:

- Karel Farský (1924-1927)
- Gustav Adolf Procházka (1928-1942)
- František Kovář (1946-1961)
- Miroslav Novák (1961-1990)
- Vratislav Štěpánek (1991-1994)
- Josef Špak (1994-2001)
- Jan Schwarz (2001-2005)
- Tomáš Butta (2006-)

V krásném, důstojném prostředí dejvického Husova sboru naší církve se konal v sobotu 21. září církevní sněm, určený k volbě patriarchy. Bylo na něm přítomno přes 400 zástupců náboženských obcí a ostatních členů sněmu. Zodpovědný a důležitý úkol - zvolit na dalších sedm let nejvyššího představitele naší církve - dobře reflektovala vzrušená atmosféra shromáždění, ale i pečlivá příprava organizátorů.

Sněm svým usnesením požádal o zjištění a sdělení výsledků vikariátního vyhledávacího řízení. Bylo konstatováno, že v tomto řízení bylo odevzdáno celkem 369 platných hlasů. Více než 10 % obdrželi: D. Majer - 85 hlasů, T. Butta - 63 hlasů, J. Kozler - 58 hlasů a J. Hradil - 45 hlasů. Z těchto kandidátů přijal kandidaturu pouze Tomáš Butta. Sněm se rovněž při schvalování jednacího řádu usnesl, že ke zvolení patriarchy je nutná nadpoloviční většina platných hlasů všech registrovaných členů sněmu, což bylo konkrétně 206 hlasů.

Do čela Církve československé husitské byl v prvním kole voleb zvolen dosavadní patriarcha ThDr. Tomáš Butta, ThD., jenž obdržel 263 hlasů (71 %). Při tomto hlasování bylo odevzdáno bylo 367 hlasovacích lístků (z toho 362 platných, 5 neplatných a 99 prázdných).

Slavnostní instalace nového patriarchy, kterému ze srdce s našimi sestrami a bratry v celé církvi gratulujeme, proběhne 28. září od 15 hodin v Praze, v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí.

VAŽME SI NAŠICH OSOBNOSTÍ

Letošní rok probíhal ve znamení mnoha jubileí i připomínek událostí z osudových let zakončených osmičkou – těm stačilo přidat pět let navrch a bylo taky možno vzpomínat. Tak uplynulo 45 let od osmašedesátého, 65 let od konce světové války a jejich posledních událostí. Leč i roky s trojkou na konci mají co říci.

Jedním takovým byl u nás v církvi rok 1983. Tehdy odcházely z našeho obzoru osobnosti, zanechávající ve svém oboru výraznou stopu. Z toho roku si připomínám zejména dva lidi: profesora Zdeňka Trtíka, významného českého teologa a filosofa, rozvoji jehož myšlenek doba silně nepřála, ale v církvi přesto zasáhly několik generací. Jakkoli je při určitých příležitostech připomínán, jeho myšlenky zdaleka nejsou vytěženy. Odešel 24. června 1983 v téměř 69 letech. Měl za sebou dráhu pedagoga na Husově čs. bohoslovecké fakultě v Praze, kde ve dvou obdobích zastával i funkci děkana, ale také duchovního ve třech pražských náboženských obcích – zejména v časech důchodového věku. K pracím, jež výrazně ovlivnily církev, patří vybudování *Základů víry* či revize zpěvníku. V okruhu filosofického myšlení a personální teologie zazářila jeho kniha *Vztah já – ty a křesťanství*, v níž

se zabývá podstatou osobnosti. Druhou osobou, na niž bych ráda vzpomněla, byla redaktorka Českého zápasu Dagmar Bartáková, která zemřela v srpnu 1983 ve svých čtyřiceti letech. Tato křehká, perspektivní a vzdělaná žena stačila v tichosti obsáhnout značnou práci v týdeníku i vydavatelskou činnost Blahoslavu. Její náhlé úmrtí přivedlo církev k pochopení náročnosti tiskové práce. Také jejího nástupce, Jiřího Svobodu, působícího v církevním tisku ve spolupráci s Annou Lukešovou a později Janou Wienerovou, bych ráda vzpomenula. Od jeho odchodu uplynul v září rok. V letech 90. se zasloužil především o vydávání tisků s notací – tedy liturgie v obou jejích módech – a několika vydání zpěvníku. Právě tak je třeba vzpomenout výraznou literární i duchovní osobnost, překladatele (z polštiny, srbštiny a chorvatštiny aj.) a literárního kritika, bez nadsázky by se dalo říci i církevního disidenta – Emila Jana Havlíčka, který zemřel v dubnu 2012. Při takových ohlíženích si člověk uvědomí, jak krátká je naše životní příležitost k dílu a jak snadno máme jeho výsledky za samozřejmou součást naší vlastní práce...

Leč ještě je příležitost potkávat ty, z jejichž usilování těžíme. Na literár-

ním poli nejen v naší církvi takto září nyní šestaosmdesátník, duchovní Zdeněk Svoboda, žijící ve Zlíně.

A nedávno oslavil pětáosmdesátiny Ladislav Muška v Ústí nad Labem, předseda Severočeského klubu spisovatelů. Koncem let 80. a v 90. letech významně přispíval do Českého zápasu (zde vycházel na pokračování i jeho historický román o husitech v severních Čechách *Na jejich stopy padal sníh*). Jeho odvážně předvídavé kritiky našeho společenského přerodu se projeví v několika trillerech s náměty ze současných severních Čech. Nejen na faře, ale i ve Slovníku české literatury byste našli o generaci mladšího duchovního, básníka a editora Rostislava Valuška, letos významného za literaturu Cenou města Olomouce. Neúnávný je v literární a ediční činnosti i jeden současný redaktor ČZ – Ervín Kukuczka. Čerstvě se s jeho editorskou prací seznámíte v letošním ročníku kalendáře Blahoslav. Nezdá se, že bychom byli v církvi chudí na zajímavé osobnosti. Mnohé odešly a zaslouží si naši vděčnost. Ty, které máme mezi sebou, i ty, které teprve zrají či dorůstají, bychom měli mít na zřeteli a vycházet vstříc jejich tvorbě. V mnohém totiž přesahuje naši církevní zahrádku a její výsledky zná i širší veřejnost. /-ine/

Budova ústředí Církve československé husitské a Husův sbor v Praze 6-Dejvicích byly jako obvykle místem konání volebního sněmu.

Společná modlitba delegátů volebního sněmu naší církve na zahájení sněmovního jednání dne 21. září

**Shromáždění
v tomto sněmovním společenství,
klaníme se ti, Bože,
v Ježíši Kristu náš Otče,
a vzdáváme ti poctu,
která náleží jenom tobě.
Stvořil jsi nás všechny ke svému obrazu
a vykoupil nás krví
svého jednorozeného Syna.
S vděčností za tyto tvé dary
a v důvěře ve tvé vedení
svěřujeme ti naše dnešní jednání
a volbu patriarchy.**

**Ty, Pane, znáš srdce všech lidí.
Dej, ať rozpoznáváme,
koho povoláváš k této službě.
Pomoz nám, ať volíme v jednotě s tebou,
ke tvé slávě a dobru tvé církve.
Dávej své církvi nový život,
chraň ji od Zlého
a ved' všechny mocí svého Ducha.
Neboť tobě náleží všechna čest i sláva,
Otcí, Synu i Duchu svatému,
nyní i po věky věků.
Amen.**

Z kazatelského plánu

XIX. neděle po svatém Duchu

Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho. ŽALM 78,1

První čtení: Ámos 6,1a.4–7

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Aby upevňoval naši vůli a přivedl nás k vítězství nad našimi lidskými slabostmi, modleme se k Hospodinu.
3. Aby nám dal sílu vzdát se všeho, co nám brání Krista následovat a jeho zákon zachovávat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, odvrát' nás ode všeho, co svádí z cesty spasení, a naši mysl učí bdělou a pozornou, abychom o tvém zákoně rozjímali a podle něj žili! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení (varianta I): 1. Timoteovi 6,6–11a

Druhé čtení (varianta II): 1. Timoteovi 6,11b–19

Evangelium: Lukáš 16,19–31

Verše k obětování: Žalm 119,12–13

Verš k požehnání: Lukáš 6,21

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, obnov svou církev, aby se její jednota stala viditelnou a bohatství duchovních darů, které jí svěřuješ, ať se dostane ke všem, kdo hladovějí a žízní po skutečném životě! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 84, 140, 182, 187

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

**Lion Feuchtwanger:
Jefta a jeho dcera**

Román *Jefta a jeho dcera* světoznámého německého židovského spisovatele Liona Feuchtwangera (1884 Mnichov – 1958 Los Angeles) z roku 1957 je jednou z posledních knih, které napsal. Autor se nechal inspirovat dávným příběhem ze Starého zákona o soudci Jeftovi a jeho cestě k ovládnutí Izraele a vychází ze starozákonních knih Soudců.

Tato, v pořadí sedmá kniha Starého zákona vypráví o dobytí Jordánska izraelskými kmeny. Události, které tato starozákonní kniha popisuje, se odehrály před dávnými věky – před 3300 až 3000 lety. Avšak autoři, kteří v Bibli o nich podávají zprávu, žili mnohem později – před 2900 až 2800 lety a závěrečná poslední úprava textu byla provedena patrně až v šestém století před Kristem, tedy před 2600 lety. Protože těmto posledním pisatelům byl svět starých dějů již hodně vzdálen, pokoušeli se také vložit do událostí svůj vlastní zbožný výklad. Jak ukazují nejno-

Nad Písmem

O VZÁCNOSTI LIDSKÉHO ŽIVOTA

„Nic jsme si na svět nepřinesli a nic si z něho neodneseme. Mělo by nám tedy stačit, že máme co jíst a co obléknout. Kdo ale touží po bohatství, brzy v honbě za penězi začne užívat nepoctivých prostředků, které si ho osedlají a nakonec strhnou do zkázy. Kořen všeho zla je totiž láska k penězům; mnoha lidem už zavřela cestu k Bohu a kolik trápení jim připravila!“

(1. Tm 6,7-11a, Slovo na cestu)

Věčný příběh o boháči a chudákově... Je tolik známý v různých obměnách po celém světě. V Ježíšově době ho znali v Řecku, Egyptě i v Palestině, a vyprávěl se tak, jako se večer vypráví dětem pohádky.

Zlý boháč vždy končil v pekle a hodný chudák v nebeské blaženosti. Ježíš tento lidový příběh použil, aby nám s jeho pomocí vysvětlil něco velmi důležitého:

Boháč v tomto příběhu má všechno, co člověk může od života čekat. Dnes by se řeklo, že měl krásný dům a mladou ženu, několik aut a jachtu. Všechno, po čem toužil, si mohl dovolit. A my si pomyslíme, jak jeho život musel být bezstarostný.

Podstatné také je, že se nijak nenaznačuje, že by to byl člověk hříšný nebo bezbožný. Poctivě získané bohatství, to je přeci Boží požehnání. Ale kromě toho, že se dobře oblékal a jedl, se o něm nedozvíme vůbec nic. Dokonce nemá ani jméno. Nic mu nechybí a přitom je jeho život prázdný a tuctový. O nic nemusí zápasit. Nevypráví se o něm žádný příběh. Nepotřebuje k životu ani víru, ani naději, ale ani lásku. Jeho příběh je sice bezstarostný, ale sám do sebe uzavřený. Nevidí Lazara, který lehává u jeho dveří. Nevidí ani své bratry, kteří žijí stejně bezstarostný a zbytečný život jako on.

Je tu ale zakopaný pes. Často toužíme po tom nemít starosti, být zajiště-

vější výzkumy, je starozákonní kniha Soudců sice plná protikladů, ale obsahuje i místa, která patří ve Starém zákoně k nejsilnějším a nejkrásnějším – např. příběhy o Samsonovi a Filištinech, píseň Debory, o bojovníku Gedeonovi a především příběhy o Jeftovi.

Jefta byl v pořadí pátým z velkých izraelských soudců. Jeho otcem byl galádský soudce a jeho matka byla Ammonitka, proto byl považován za bastarda. Nebyl však jediným synem, měl další tři bratry, jejichž matkou byla galádská žena, a proto tito bratři měli nárok na dědictví po zesnulém otci, který však miloval nejvíce Jeftu...

Román ukazuje, jak se žilo v této době, kdy muži mohli mít několik žen a měli mnoho dětí, kdy však pouze prvorozený syn měl právo dědit po otci i jaký význam mělo náboženství. Bastard Jefta byl svými bratry připraven o dědictví a vyhnán, ale poté má jako vůdce skupiny takové úspěchy, že je povolán ve válečné tísní svým kmenem zpět a učiněn jeho náčelníkem. Jeftův kmen je ohrožen

vpádem nepřátel a v rozhodné bitvě slíbí Jefta Hospodinu, že v případě vítězství mu přinese zápalnou oběť toho, kdo jej po návratu z bitvy přijde uvítat jako první, i kdyby mu byl nejdražší. Když Jefta po slavném vítězství přitáhne se svým vojskem do hlavního města Galád, Masfy, vyjde mu vstříc jako první jeho jediná milovaná dcera Jáala...

Tento starozákonní příběh nepřestával vzrušovat fantazii mnoha básníků, hudebníků i malířů. Např. Shakespeare, který se jen málokdy zmiňuje o postavách z Bible, mluví o Jeftovi, o jeho dceři a o krvavé přísaze na několika místech, např. jednou i v Hamletovi. Hudební skladatel Georg Friedrich Händel napsal v závěru svého života v době svého oslepnutí velké oratorium o Jeftovi a jeho slibu.

Tuto velmi dobrou a působivou knihu nelze jinak než doporučit všem, kteří znají starozákonní příběh o Jeftovi, který tak mistrně převedl do románové podoby L. Feuchtwanger a který vyšel česky již v mnoha vydáních. **Pavel Hýbl**

L 16,19–31

nikdy pozdě, jak říká moje babička. Pro boháče v našem příběhu vše dopadá jinak. Když umírá, končí v pekle a v mukách zvedá oči k nebi. Vidí tam v dáli Lazara a prosí, aby mu ulehčil jeho pekelné trápení. Ale na cokoli je už pozdě. Mezi nebem a peklem je tak hluboká propast, že nikdo, i kdyby chtěl, ji nemůže překonat.

Ta nepřekročitelná propast je ozvěnou a stínem všech příkopů a bariér, které si my stavíme v našich pozemských životech. Je tolik zbytečných a přitom tak snadno překonatelných propastí, které nás oddělují celý život. Sytý nerozumí hladovému, zdravý nemocnému, věřící se podezíravě dívá na nevěřícího, usedlý se neumí vžít do kůže cizince, muž nechápe svou ženu, děti nerozumějí rodičům, neúspěšní pohrdají těmi, kterým se nic nedaří, a tak bychom mohli pokračovat dál a dál. Kolikrát slyšíme, že se s tím nedá nic dělat, že to tak vždycky bylo a bude.

Po smrti se toho už opravdu nedá mnoho změnit. Ale právě proto je třeba to řešit a měnit nyní a teď. Jednou bude pozdě, ale dnes ještě pozdě není. To chce říci Ježíš svým podobenstvím.

K tomu, aby člověk objevil, v čem je smysl a cíl života, stačí tiché slovo Kristova evangelia, které má sílu prolomit tvrdou skořápku lidských srdcí. A kdo chce, ten porozumí. Na tomto světě je všechno možné a právě proto je život krásný a vzácný.

Lenka Selčanová

*Nebeský Otče, ve světle tvého slova poznáváme,
jak jsme zabednění a zaslepení.
Nevidíme, co máme vidět.
Nerozumíme tomu, co nám tak jasně ukazuješ.
A přesto ty s námi neztrácíš trpělivost
a stále dokola narovnááš naše pokřivené životy.
Děkujeme ti za tvou sílu, se kterou dokážeš prolomit
tvrdou skořápku našich srdcí,
děkujeme ti za tvou nesmírnou trpělivost s námi. Amen.*

O KNÍŽETI VÁCLAVOVI

Všecky křesťanské dynastie a všechny pokřtěné národy měly ctižádost, aby byly zastoupeny před Bohem, před křesťanstvem a před dějinami někým, kdo by připojil ke svým pozemským titulům a ctími šlechticů titul nejvyšší, titul vyvoleného Božího. Obyčejně se rodí tyto královští svatí v prvním křesťanském úsvitu té nebo oné země nebo v nejnepřehlednějším rozkvětu horoucího středověku. Český Václav, norský Olaf, anglický Edvard, uherský Štěpán, ruský Vladimír, německý Jindřich a ostatní tvoří řadu zakončenou oslňujícím zjevem křížáka na trůně, Francouzem Ludvíkem.

Čechu Václavovi patří zřejmě v této posloupnosti místo mezi nejpřednějšími. Byl to ovšem nejprve jeho vlastní národ, který ho – za souhlasu všeho křesťanstva – korunoval korunou nezrušitelnou a který ho hlasitě uznával za svého delegáta u Boha i u lidí stejně v době Karlově jako za bouří husitských, v době pobělohorské jako v začátcích zápasu o obnovenou politickou samostatnost českého národa v devatenáctém století. I když český národ jako celek přestával věřit po křesťansku, spanilá postava mladého knížete z úsvitu českých dějin ztělesňovala pro všechny ideál nejlepší vlastnosti kmene a táhla k sobě sympatie a úctu všech českých srdcí. ... Jsem si vědom, že od té doby, co český národ jako celek přestal věřit po křesťansku, postoj jednotlivých příslušníků mého národa ke kultu a k tradici sv. Václava může být různý. Nechme stranou ty, podle jejichž názoru je sv. Václav jenom polomyt-

hickou lžifigurou, která se zrodila z reakční mentality českého konservatismu. Ti, pro něž slovo světec je sice vyprázdněno ze svého původního obsahu, ale kteří si zachovali smysl pro nezaměnitelnou velikost lidské osoby a pro její neustávající účinnost v národních a lidských dějinách, ti neodepřou svou úctu a svou věrnost knížeti Václavovi. ...

Nejsou-li lidské dějiny čirým nesmyslem, obldnou fraškou, kterou nastrojil rozmar jakéhosi opilého démona; a jsou-li naopak duchovním dramatem, z něhož nelze eliminovat prvek iracionálnosti, a je-li minulost jakýmsi způsobem ustavičně účastna v přítomnosti, nemůže se ztratit z prostoru a času žádné mravní úsilí, žádné osobní hrdinství, žádná oběť. Ti, pro něž slovo svatý neznamená už víc, budou vidět v knížeti Václavovi aspoň symbol duchovního vzestupu národa, záruku jeho budoucnosti. Těm z nás, kteří věříme po křesťansku, toto pojetí ovšem nestačí. Nazýváme-li my knížete Václava sva-

tým, rozumíme tím, že tento Čech z úsvitu našich dějin byl od Boha vyvolen a zavolán k úkolu, ke kterému pak celou svou duší přilnul a v kterém vytrval až do prolití krve. A že v něm a za ním byl v jistém smyslu vyvolen a zavolán celý národ. ...

Pro nás křesťany, kteří věříme v obcování svatých, v duchovní společenství živých a mrtvých, je minulost obsažena v přítomnosti jinak a víc než ve smyslu jenom metaforickém.

Víme ovšem, že lidské dějiny nestojí na místě ani že neobíhají v slepém kruhu. Cesta lidských dějin je od vtělení Syna Božího bolestnou cestou k cíli, dramatem, které bude mít jakési rozuzlení, byť třeba za tisíce nebo za miliony let. Avšak uvnitř tohoto záhadného dějství, kterým je našemu slabému zraku lidská historie, existují pro nás přes dálku staletí překvapující vztahy, netušená příbuzenstva, tajemné vyvažování viny s obětí. Zákonem tajemné rovnováhy, na které stojí náš duchovní vesmír, je pro nás láska.

Máme pevně za to, že v této těžké chvíli lidských dějin, kdy se zdá rovnováha našeho světa tak nebezpečně porušena tíhou utrpení a bídy, lži a bezpráví, kdy země Václavova je tak hluboce ponořena do temnot úzkosti a strachu - máme pevně za to, že v této chvíli nám stojí na blízku ten, jehož neustávala vzývat pokolení našich předků. Kež věrný náš bratr Václav, který odrazil bratrovražednou ránu, ale nevrátil ji, kež se přimluví u Boha, aby jeho lid byl zbaven okovů nenávisť. ...

(Psáno v roce 1954) **Jan Čep**

CHCETE BYŤ PATRIARCHOM?

Na začiatku je vždy inšpirácia. Podobne aj teraz. V poslednom čísle nášho týždenníka ma okrem iného zaujala informácia o zvolaní generálnej synody duchovných našej cirkvi do Prahy – Vršovíc. Rovnako aj krásna, estetická, nápadmi autora stavby do detailov premyslená fotografia chrámu Božieho patriaca k článku. Začala som porovnávať jednotlivé novomodernistické vzhľady kostolov postavených nielen v mestách, ale aj v tých najzastarenejších dedinkách Slovenska. Niektorý z nich pripomínal vojenský stan. Iný zase turistickú ubytovňu, alebo niektorý z budov niekdajšieho JRD (JZD). Vôbec neskrsli či už prostredie známych kúpeľov, alebo aj novobudovaných mestských štvrtí. Podaktorí novozjavení ponežnovevoluční „architekti“, do roku 1989 niektorí z nich aj poľnohospodárski inžinieri – podnikavci, zhyzdili, čo nám ponúkla krásna príroda. Len v našom hlavnom meste je takých spolu v každom obvode viac ako dost. Ale biznis išiel! A staval sa! Až dovtedy, kým sa z krajín spoza našich hraníc, z krajín, ktoré stavby finančne dotovali, neprišli naslovovať odborníci pozrieť, skontrolovať budovanie kostolov za ich peniaze. Boli v nich aj milodary. Presvedčili sa, ako vyzerajú a koľko ich už je a zhrozene skríkli: „Dalej nie. Stačilo!

Koniec!“ A zatrhlí všetky podpory ďalších stavieb. A veru naši snaživci mali na pláne ešte aj desiatky ďalších, podobných... Aj na každom rohu, prečo nie?

Na letných potulkách Slovenskom som sa zastavila v Liptovskej Osade. Pred našim kostolom. Nestála som pred ním sama. V tejto dedinke, v centre vychyteného turistického ruchu historického Liptova bolo k počudovaniu dost výletníkov. Postávali aj v mojej blízkosti a obchádzali smutným, ale zvedavým pohľadom a otázkami náš chátrajúci chrám. Ten náš opustený kostol za horami – za dolami, má ešte aj teraz peknú, jedinečnú architektúru. Aj keď z jeho múrov visia tehly ... Aj keď v miniatúrnej zborovej pracovni brata biskupa ThDr. Jana Hradila, Th.D., sedávame v hojnomo počte, dá sa povedať ako sardinky, rokujeme, vítame cirkevných aj laických hostí. Aj keď celkové prostredie vyzerá tak, ako keby sa len pred nedávnym tadiaľ prehnala 2. svetová vojna. To všetko volá kohosi o pomoc. Že by nám pomohol náš nový patriarcha? Preto som dala biskupovi slovenskému ThDr. Janovi Hradilovi túto otázku: „Chcete byť patriarchom?“ „Nie,“ znela rozhodná odpoveď. „Ale prečo?“ pokračujem v otázkach. „Veď vás poznáme. Máte všetky predpoklady a ešte i na viac!“

zdôraznila som. „Opakujem, v nijakom prípade nie! Je síce pravdou, že nie sme takí bohatí ako v Česku. Sme chudobní. Ale máme sa radi. Všetci sa tešíme na každé spoločné stretnutie. Spomeňte si, keď ste tvorili krásnu knihu pamätí, ako zareagoval Mgr. Lumír Čmerda: Ja vám k tomu namaľujem obrázky, ilustrujem vám ju. Tu prežívame istú jar. Teším sa na svadbu vašej dcéry. Žijem vlastne s vašou rodinou tak, ako s každou z našej cirkvi. S vašou dcérou v USA a s ďalšou vašou dcérou na štúdiách. Všetko je normálne. Bez snobizmu. Máme tu spústu vzácných ľudí, výnimočných. Radujeme sa. Niekedy si aj povieme ... tak do duše ... ale vždy je v tom kus lásky.“

„Viete, čo je najhoršie?“ - pripomína brat biskup - „som tu 25 rokov. Pred dvadsiatimi piatimi rokmi mnohí z nás boli ešte mladí. Dnes už patríme medzi tých, o ktorých sa dá povedať: sú už starší. Hrozím sa každého telefonátu zo Slovenska, či snád niekto na Slovensku nezomrel. Zomreli nám tu veľkí ľudia z nášho streda. Ale nie veľkí len postavením, ale aj svojou kresťanskou ľudskosťou. Tak čo povedať na záver? Nech málo zvoní telefón zo Slovenska so smutnými správami. Ale nech mi často zvoní s tými radostnými.“

Hedviga Kramárová

Z DOPISŮ NAŠICH ČTENÁŘŮ

Reakce na článek „Budme stále bdělí“ z ČZ 37

J 7,24: „Nesudte podle zdání, ale sudte spravedlivým soudem!“

Antickému autorovi listu do Korintu se jistě správně jevilo, že Satan se vydává za anděla světla. Dnes je spíše zarážející, co všechno jsou lidé ochotni považovat za Pravdu. S Alešem Tomanem souhlasím v tom, že církevní tisk by měl obsahovat pozvánky na církevní akce spíše než na „esoteriku“, vždyť i přírodní léčba v Čechách má svá periodika. Také jsem s ním zajedno v kritice „osvíceného tolerantního duchovního světáctví“, které není-li fundované či alespoň poučené, odvádí lidi od víry. To je třeba skutečně připomínat.

Mám tu však jedno závažné ALE, kvůli kterému musím na článek bratra Aleše reagovat. Především se jedná o jeho povrchní hodnocení ajurvedy jako ideologického nástroje hinduismu či buddhismu. Aniz bych pro cokoliv horoval, chci pouze vyprávět svůj příběh o setkání s ajurvédou. V roce 2009 jsem se přiznal do rodiny, v níž žil indický lékař, vzdělaný na amerických univerzitách, s titulem doktora ajurvedy a čínské medicíny. Za tři roky společných rozhovorů a spolupráce s ním jsem pochopil, že nelze nic jen tak šmahem odsoudit, i kdybychom si mysleli, že to pochází od samotného d'ábla. Ajurvédou coby lékařství daleko více než hinduistický pohled na svět zajímá lidské zdra-

ví, stejně jako neuvěřitelné možnosti přírodní léčby bylinami, které poskytuje subkontinentální příroda. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že to není žádné šarlatánství, ale přirozená diagnostika a přírodní léčba, která využívá vitality a duchovních schopností pacienta. Je účinná, stejně jako rozšířená do celého světa a všech náboženství. A rozhodně zdravější než konvenční farmakologie na západě. Bohužel, doktor Eassey letos v únoru zemřel. Na jeho zádušní mši v Praze U Jezulátka jsem pronesl modlitbu. Pan doktor byl praktikující katolík, který se v mládí učil u indického guru; říkal, že celé lidstvo má jednoho Boha a dokázal ajurvédou vyléčit pacienta i z rakoviny. On byl také jedním z lidí, kteří mi ukázali, co to je opravdové náboženství, a jeho postoj ke světu a k lidem mě inspirovaly tak, že jsem se dal na doktorské studium na HTF. A. Toman sám přiznává, že jeho postoj se jeví při povrchnějším nazírání jako fundamentalistický. I v tom mu musím dát za pravdu, takový opravdu je. Kdo v tom je povrchní, však není čtenář, nýbrž autor sám. Přál bych každému, včetně br. Aleše, aby spíše než povrchní soud, upřímný zájem poznat jiná náboženství v jejich jinakosti způsobil tak hluboký vhled do křesťanské teologie, jako se to z Boží vůle stalo mně. **Vždyť Ježíš nás posílá ke všem národům.** **Tomáš Procházk**

Z EKUMENY

EVROPSKÉ CÍRKVE SE SEŠLY V BUDAPEŠTI

V Budapešti se ve dnech 3. – 8. července konalo Valné shromáždění Konference evropských církví – největší evropské ekumenické organizace, která spojuje církve pravoslavné, starokatolické a anglikánské, reformační i reformované, protestantské všech možných směrů, i církve evangelikální. Organizace se takto sešla již po čtrnácté od svého založení v roce 1959. Hlavním cílem shromáždění byla změna ústavy a celkové struktury a fungování organizace. Česko bylo zastoupeno pěti delegáty (dva z ČCE, jeden z ECM a dva z naší církve – br. biskup Štojdil a referentka pro ekumenu ses. Děkanovská). Organizace z finančních důvodů opustí své sídlo v Ženevě a hlavní kancelář se spojí s Komisí pro církve a společnost v Bruselu. Malou kancelář ve Štrasburku si ponechá. Ústřední výbor o 40 členech se zúžil na 20 a sestra Děkanovská byla opět zvolena jednou z členek grémia. Místo nákladných jednání v různých koutech Evropy se budou jednání konat vždy v prostorách organizace v Bruselu. Rovněž byl omezen počet delegátů na Valné shromáždění. Dosavadní systém pracovních komisí nahradí systém odborů, které se budou věnovat jednotlivým tématům, stejně jako dříve komise. Jednotliví pracovníci budou mít jednotné vedení i rozpočet a budou moci snáze spolupracovat napříč celou organizací. Změní se rovněž způsob práce a místo jmenovaných komisí o 25 členech mohou církve na konkrétní projekty posílat tolik lidí, kolik budou moci. Týmy tak mohou pracovat efektivněji a mít větší praktický přínos. Jednání mělo i duchovní rozměr. Setkání zahájila bohoslužba živě přenášena maďarskou televizí. Každý den zahajovala pobožnost a během dne se konaly další modlitby a zpěvy. Příští shromáždění se bude konat za pět let, kdy budou moci církve zhodnotit výsledek své letošní práce. **Kateřina Děkanovská**

HUS V ZÁJMU KŘESŤANŮ ZE SINGAPURU

Dánští luteráni i skupiny křesťanů z Holandska či Německa od nás žádají informace nejen o naší církvi, ale též o M. J. Husovi. Tentokrát jsme měly jako pracovnice odboru pro vnější vztahy tu čest setkat se s metodisty v čele s biskupem až ze Singapuru, kteří cestují po Evropě a v Praze si nechtěli nechat ujít cestu po stopách M. J. Husa. Přestože se jejich putování omezilo z časových důvodů nakonec jen na Betlémskou kapli, měly jsme možnost je uvést do problematiky jak výkladem, tak zpěvem písně Jezu Kriste šedřý kněže, která je zapsána spolu s dalšími písněmi a citáty Husových děl na stěnách Betlémské kaple. Na cestu jsme jim rozdaly krátký, ale velmi výstižný text o M. J. Husovi od prof. J. B. Láška, díky čemuž si budou moci zásadní události i odkazy na Husovo dílo připomenout i v budoucnu. Pozvaly jsme je zároveň k účasti (ať již osobně, či prostřednictvím médií) na 600. výročí M. J. Husa 6. července 2015, jímž vyvrcholí Husovské triennium. **Hana Tonzarová**

ZPRÁVY

Dům a ateliér Mistra Františka Bilka v Chýnově

Pozvánka do Chýnova

Chýnov si v letošním roce připomíná 110. výročí udělení statutu města. Součástí oslav, které proběhly ve dnech 20. a 21. září, byla též historická výstava k tomuto výročí v místní knihovně. Naše náboženská obec byla na této výstavě zastoupena s tématem Divadelní ochotnická činnost Jednoty mládeže ČČS v Chýnově v letech 1922 – 1945.

Málokdo dnes ví, že označení pro kroužek mladých československého vyznání Jednota mládeže pochází právě z Chýnova. Název použili poprvé chýnovští bratři Josef Bouchal a František Bílek ml., kteří vypracovali stanovy pro svoji skupinu mládeže a takto ji pojmenovali. Právní statut získala chýnovská JM v srpnu 1922. Bylo to o více než tři roky dříve, než byla umožněna samostatnost zdejší náboženské obce. Mnoho jiných zajímavostí se můžete dozvědět na výstavě v Chýnově, která potrvá do 18. října 2013. O. H.

Zahájení na HTF UK

Zveme na slavnostní akademické shromáždění u příležitosti zahájení akademického roku 2013/2014 se bude konat v aule v hlavní budově (Pacovská 350/4, Praha 4) v úterý 1. října v 10.30 hodin. Program:

- Uvítání
- Projev děkana
- Udílení fakultních medailí
- Krátké projevy laureátů
- Projevy hostů

red

Díkuvzdání v Chlumci

Náboženská obec naší církve v Chlumci nad Cidlinou zve na díkuvzdání, které se bude konat dne 6. října od 9 hodin v Husově sboru, Klicperovo nám. 75. Součástí bohoslužby je žehnání lidu i úrodě.

Rostislav Kotrč

Setkání 3. věku

Zveme Vás do zasedací místnosti náboženské obce v Praze 8-Karlíně (Vítkova 13) na Setkání třetího věku věnované Bibli kralické. Akce začíná 29. října v 15 hodin.

Letos uplyne 400 let od vydání Kralické bible, která patří k základním součástem české kultury a stala se důležitým pramenem pro rozkvět našeho jazyka, našeho myšlení. O významu této Bible a okolnostech jejího vzniku pohovoří profesor ThDr. Milan Balábán z Evangelické teologické fakulty v Praze.

Olga Nytrková

Cantante nabízí

Pražský ekumenický smíšený pěvecký sbor Cantante nabízí na začátku sezóny zájemcům o sborový zpěv

uplatnění v hlasových skupinách tenor (i ženy) a bas. Repertoár je zaměřen na duchovní hudbu včetně černošských spirituálů. Vystupování na bohoslužbách ekumenických církví, koncertech a benefičních akcích. Znalost not ani předchozí praxe v pěveckém sboru není podmínkou. Součástí pravidelných zkoušek každé úterý je i hlasová výchova. Podrobnosti o pěveckém sboru včetně audio a video ukázek viz www.cantante.cz, kde najdete také kontakty. red

Přechod Krkonoš

Rádi bychom vás 4. - 6. října pozvali na další ročník přechodu přes hlavní hřeben Krkonoš, tentokrát z Harrachova do Janských Lázní. Trasa povede přes nejzajímavější části hor – Krkonošským národním parkem, na nejvyšší horu ČR Sněžku, Černou Horu a bude zakončena v malebném lázeňském městečku. Tentokrát pod záštitou penzionu BETLÉM - rekreačního zařízení naší církve. Sraz na autobusovém nádraží v Harrachově v 18 hodin. Vzhledem k omezenému počtu ubytovacích míst na horských boudách svou účast potvrďte co nejdříve! Bližší informace a potvrzení účasti: Jan Kišš, mob.: 724 358 917, e-mail: info@penzion-betlem.cz red

Koncerty u sv. Mikuláše

- 30. 9. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle
- 1. 10. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
- 2. 10. - 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart, Schubert
B. Rabas – varhany,
H. Jonášová – soprán
- 3. 10. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart,
Händel
F. Šťastný – varhany, cembalo,
V. Vlna – hoboj
- 4. 10. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi,
Buxtehude
M. Šestáková – varhany,
A. Vršinská – mezzosoprán
- 4. 10. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
- 5. 10. - 17 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni,
Pachelbel
B. Rabas – varhany,
M. Kejmar – trubka a křídlovka
- 5. 10. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
- 6. 10. - 17 hodin
Bach, Haydn, Dvořák, Mozart
Adamus Trio
J. Adamus – hoboj, anglický roh,
J. Adamusová – housle,
K. Novotná – cembalo, klavír
- 6. 10. - 20 hodin
Bach, Liszt, Gershwin,
Mozart, Dvořák
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta – varhany

ZE 144. ZASEDÁNÍ ÚR

První poprázdňinové zasedání ústřední rady, které se konalo v sobotu 14. září za účasti všech členů ÚR, zahájil pobožností br. biskup Rudolf Göbel.

V ideovém referátu, vedeném br. patriarchou Tomášem Buttou, ÚR mimo jiné schválila témata vikariátních konferencí na rok 2014, spojená s přípravou jubilejního roku Mistra Jana Husa v r. 2015. ÚR také schválila stanovisko ČČSH k mariánskému sloupu, které bude zveřejněno na webových stránkách církve a zasláno na Magistrát hl. m. Prahy a Městkou část Praha 1. Stanovisko má toto znění: „Církev československá husitská se připojuje k usnesení valného shromáždění Ekumenické rady církví v České republice ze dne 28. 11. 2012 ve věci mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Nepovažuje za správné obnovit na Staroměstském náměstí sloup, jehož podstavec je svými symboly vyjádřením náboženské netolerance.“

V organizačně-právním referátu, vedeném sestrou místopředsdkyní ÚR Ivanou Macháckovou, se ÚR zabývala přípravou volebního sněmu k volbě patriarchy, který se bude konat 21. září v Husově sboru v Dejvicích v Praze. Přijala rovněž důležitý materiál, týkající s podkladů nutných k podání žádosti o prodej nemovitého majetku církve, nabytého do letošního roku. Tyto nutné náležitosti budou rovněž zveřejněny na webových stránkách.

Ve finančním referátu ústřední rada přijala návrh Personální směrnice ČČSH, připravený Komisí pro hospodářské zabezpečení církve po přijetí zák. č. 428/2012 Sb., a předkládá jej nejbližšímu zasedání církevního zastupitelstva ke schválení. Zabývala se také problematikou podávání žádostí v rámci naturálních restitucí. Připomínáme, že lhůta pro podání žádostí je do konce letošního roku a kopie podaných žádostí je třeba zaslat na úřad ÚR sestře ekonomce Marii Landové. ÚR vyjádřila souhlas s podáním žádosti o příspěvek ve výši necelé 2 miliony Kč z Programu záchranu architektonického dědictví MK ČR na opravu kaple v Boru u Tachova.

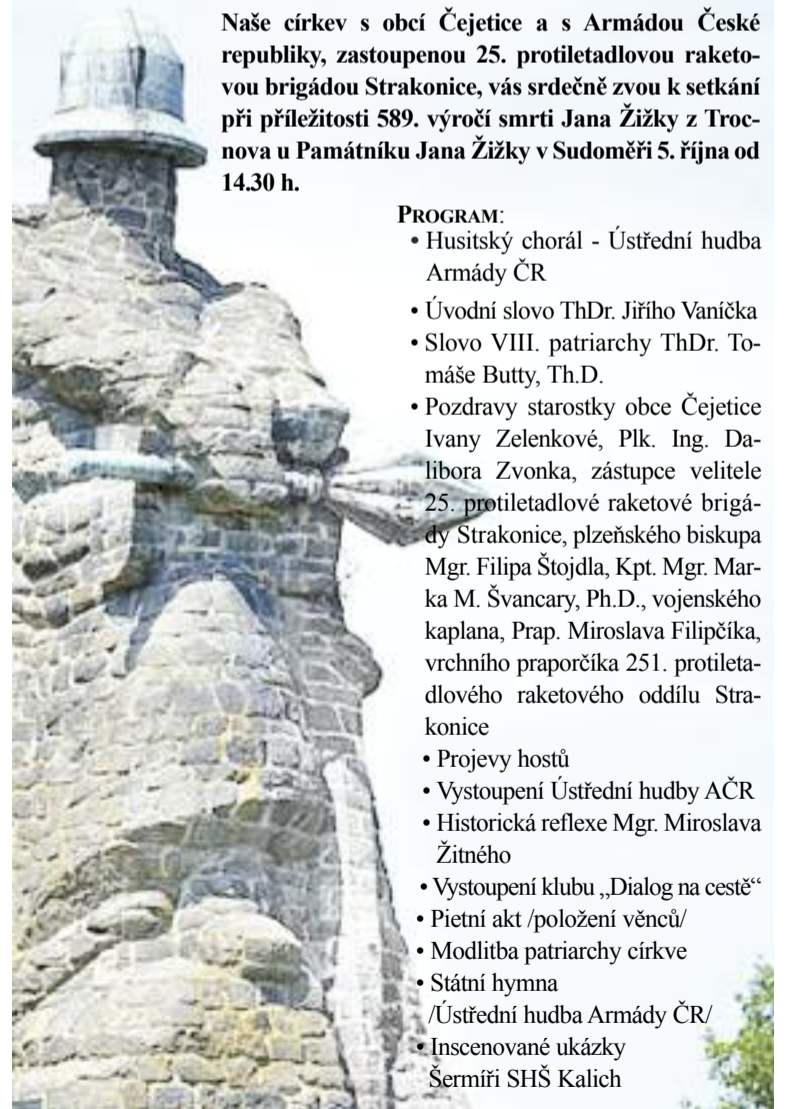
V ekumenicko-zahraničním referátu, vedeném br. biskupem Filipem Štojdlem, vzala ústřední rada v vědomí zprávu sestry Martiny Kopecké z ekumenického kurzu na téma „Misie“, jenž se konal v červnu v Německu, a ze semináře Ekumenické rady mládeže v Evropě (EYCE) na téma „Působení mládeže v mírových procesech a smíření“, který se konal v srpnu v Srbsku. Ve dnech 11. – 20. října bude hostit valné shromáždění této organizace naše církve ve středisku v Brně na Lipové. Ústřední rada rovněž schválila ideový záměr sympozia k 600. výročí MJH, které by se mělo konat v Praze ve spolupráci s GEKE. ÚR obdržela také zprávu Kateřiny Děkanovské z valného shromáždění CEC, na kterém byla tato sestra zvolena členkou dvacetičlenné Správní rady CEC. V tiskovém a kulturním referátu, vedeném br. biskupem Jurajem J. Dovalou, schválila ústřední rada, že Český zápas bude v roce 2014 vycházet jako týdeník v současné podobě s tím, že jedno číslo měsíčně bude vždy ve formě tematicky zaměřeného časopisu s přílohou pro děti Cesta. Jana Krajčřířková

Pojďme na Žižkovy oslavy

Naše církve s obcí Čejetice a s Armádou České republiky, zastoupenou 25. protiletadlovou raketovou brigádou Strakonice, vás srdečně zvou k setkání při příležitosti 589. výročí smrti Jana Žižky z Trocnova u Památníku Jana Žižky v Sudoměři 5. října od 14.30 h.

PROGRAM:

- Husitský chorál - Ústřední hudba Armády ČR
- Úvodní slovo ThDr. Jiřího Vaníčka
- Slovo VIII. patriarchy ThDr. Tomáše Butty, Th.D.
- Pozdravy starostky obce Čejetice Ivany Zelenkové, Plk. Ing. Dalibora Zvonka, zástupce velitele 25. protiletadlové raketové brigády Strakonice, plzeňského biskupa Mgr. Filipa Štojdla, Kpt. Mgr. Marka M. Švancary, Ph.D., vojenského kaplana, Prap. Miroslava Filipčíka, vrchního praporčíka 251. protiletadlového raketového oddílu Strakonice
- Projevy hostů
- Vystoupení Ústřední hudby AČR
- Historická reflexe Mgr. Miroslava Žitného
- Vystoupení klubu „Dialog na cestě“
- Pietní akt /položení věnců/
- Modlitba patriarchy církve
- Státní hymna
- Ústřední hudba Armády ČR/
- Inscenované ukázky
- Šermíři SHŠ Kalich

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

BOHÁČ A LAZAR

Zvládnete správně seřadit přeházené věty příběhu? Pokud ano, získáte pořadí písmenek do tajenky. Pomůže vám text L 16,19-31.

1. Lazar toužil i po zbytcích z boháčova stolu. (A)
2. Abraham odpověděl: „Mají Mojžiše a proroky, ať je poslouchají! Pokud to nedělají, nepřesvědčí je ani to, když někdo vstane z mrtvých.“ (I)
3. U vrat jeho domu ležal chudý a nemocný Lazar. (Č)
4. Z pekla v dále uviděl Abrahama a u něj Lazara. (P)
5. Zemřel i ten boháč a přišel do pekla, kde trpěl hladem a žízní. (É)
6. Byl jeden bohatý člověk, nádherně se strojíl a každý den skvěle hodoval. (V)
7. Boháč si jej však nevšímal. (S)
8. Boháč tedy prosil Abrahama, ať Lazara pošle k němu domů varovat jeho pět bratrů, aby se také nedostali do pekla. (N)
9. Lazar zemřel a anděl jej přenesl do nebe k Abrahamovi. (N)
10. Prosil Abrahama, ať pošle Lazara, aby mu alespoň rty ve vodě omočil. (O)
11. „A navíc je mezi námi propast, kterou nelze překročit,“ dodal. (Á)
12. Abraham mu však připomněl, jak dobře se měl za svého života a jak zle se měl naopak Lazar. (K)

(Řešení z minulého čísla: Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům.)

Jana Krajčřířková

